

„Ben Fildişi Kulede Oturmuyorum“

Elemanımız
SEBASTIAN KREBS'den

Stegaurach- Nevel Cumart köprüler kuruyor. Edebi köprüler. Oturmakta olduğu Stegaurch'tan ailesinin memleketi olan Türkiye'ye kadar. Ve tekrar geri kuruyor köprüyü. Almanya'daki sosyal çatışma merkezlerine. Gençlerle birlikte çalıştığı Hauptschulelerde, Förderschulelerde. Onlara sorunlarını edebi olarak nasıl çözümlenebileceklerini gösteriyor.

Nevfel Cumart kurmaya devam ediyor. Politikaya, magazin sayfalarına kadar. Edebi çalışmaların en yukarisına kadar. Şaire çalışmaları için Ekim ayı sonunda 10 000 Avro'luk Baviera Eon-Kültür Ödülü verilecek. Gazetemizle içinde yaşamak istemediği şiirsel fildişi kuleleri ve „yalnızlığın merhameti” üzerine konuştu.

Eon'dan sevinçli haberi bildiren mektup geldiğinde şaşırдыңız mı?
Nevfel Cumart: Ben zarfı ilk önce hiç önemsemedim. Hatta kızım zarfın üzerine bir şeyler karaladı. Ben gerçekten çok şaşardım.

Umarım olumlu oldu?
(gülüyor) Eğer zarftan elektrik faturası çıksaydı, daha kötü olurdu.

10 000 Avro- Bu tabii ki bir yazar için çok para?
Kendi edebi çalışmalarından Almanya'daki yazarların yüzde ikisi bile geçinemem. Ben şanslıyım ve bunların arasındayım.

Fakat en çok satanlar listesinde sizi hiç görmedik.
Benim bütün şiir kitaplarım aslında çok satanlardan. Fakat apostrof içinde. Benim kitapların baskısı iki bin adet civarında. Şiir türüne göre oldukça çok.

Fakat bu geçiminizi sağlamıyor?
Ben yazılı sözcüklerden değil, söylenen sözcüklerden geçimi mi sağlıyorum. Yani konferanslardan, seminerlerden, doçentlik sözleşmelerinden, okumalardan.

Ya şiirler?
Kendimi, tanrıyı, dünyayı ve tabii kızımın gülüşünü anlayabilmem için şiirlere ihtiyacım var.

Yazılarınızın konusu demekki bunlar.

Beni meşgul eden veya ilgilendiren her konuyla ilgili yazıyorum. Hiç bir konu bırakılmıyor.

Fakat herhalde ana konular var?
Tabii ki. Fakat bunların hepsine anlam vermek, yorumlamak benim görevim değil. Bunu başkaları yapmakta.

Ve sizin göreviniz kültürler arasında çevirmenlik yapmak, edebi köprüler inşa etmek?
Küçüklükten bu role alıştım. Anemle resmi dairelere, doktorlara, hastanelere gittiğimde. Bu görevlendirilmeden sonunda işte benim mesleğim oluştu. Ben sosyal çatışma merkezlerini tanıyorum. Ben şiirsel fildişi kulelerinde yaşamıyorum.

Bilakis?
Örneğin öncelikli olarak Hauptschulelerde ve Förderschulelerde okul etkinlikleri yapıyorum. Ben göçmen kökenli gençlere hitap etmek istiyorum. Bu bir taban çalışması, sık çimen çalışması. Sadece şair olarak bulutların üstünde süzülme bana göre değil.

Sizin tabana bağlı olmanız gerekli?
Bir taraftan öyle. Diğer taraftan üniversitelerde öğretim görevlisiyim, tartışmalı açık oturumlar yönetiyorum, Türk kültürü ve İslam konusunda konferanslar veriyorum. Benim yaşamım bu iki uç arasında gidip gelmekte.

Fakat uyum ve göç konuları size sürekli refakat ediyor?
Ah, bu geniş bir alan. Bunu iki üç cümleyle açıklamak mümkün değil.

Ve eğer mecbur kalsaydınız?
Göç tatlı yemeye benzemez. Uyum da değil. Uyum tam olarak başarısız olmuş değildir, fakat tam anlamıyla başarılı olmuş ta değildir. Gerçek bu iki olgunun arasında bir yerde. Burada 2,8 milyon Türkiye'den gelen insan yaşamaktadır. Bu sık sık unutulmaktadır.

En büyük sorunlardan biri dil becerisidir?
Doğru, işte bu. Dil toplumsal katılımın anahtarıdır. Ne yazık ki birçok anne baba iyi Almanca bilmiyor. Çocuklar onlardan nasıl bir yardım bekleyebilirler.

Siz kendiniz ikinci „yabancı kuşağına” aitsiniz. Siz nasıl böyle güzel bir Almanca öğrendiniz?

Ben buna „yalnızlığın merhameti” diyorum. Ben Stade'nin arkasındaki küçük bir yarımada büyüdü. Orada başka Türk çocuklar yoktu. Ben Almanca konuşmaya mecburdum.

Ve şimdi Almanca, İngilizce ve Türkçe konuşuyorsunuz?
Evet, fakat Almanca benim edebi dilim, çalışma dilim. Eğer isterse-

niz benim birinci dilim diyebilirsiniz. Benim en güçlü dilim olarak kendini gösterdi.

Ve sizin anadiliniz?
(gülüyor) Bu Almanca değil. Annem yaşamı boyunca Arapça konuştu benimle. Yani Arapça benim anadilim. Onu ilk önce yüksek öğrenimim sırasında tam olarak öğrenmiş olsam bile.